

Kontakty z Mediami i
Informacja

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej
KOMUNIKAT PRASOWY nr 64/10
Luksemburg, 29 czerwca 2010 r.

Wyrok w sprawie C-550/09
Postępowanie karne przeciwko E i F

Decyzje Rady w sprawie wpisania przed czerwcem 2007 r. DHKP-C na listy dotyczące środków mających na celu zwalczanie terroryzmu naruszające podstawowe gwarancje procesowe nie mogą przyczynić się do uzasadnienia ścigania w trybie karnym członków tej organizacji niewpisanych na te listy

W celu wykonania niektórych rezolucji Organizacji Narodów Zjednoczonych Rada przyjęła wspólne stanowisko¹ oraz rozporządzenie², które zarządzają zamrożenie funduszy osób i podmiotów wpisanych na listę ustanowioną i regularnie uaktualnianą decyzjami Rady. Ponadto rozporządzenie zakazuje udostępniania funduszy, bezpośrednio lub pośrednio, osobom i podmiotom wymienionym na tej liście. Prawo niemieckie przewiduje, że naruszenia aktów unijnych, takich jak wspomniane rozporządzenie, podlegają sankcjom karnym.

W dniu 2 maja 2002 r. organizacja Devrimci Halk Kurtulus Partisi-Cephesi (DHKP-C) została wpisana na omawianą listę. Od tamtej pory Rada przyjęła różne decyzje uaktualniające tę listę. Cały czas pozostawała na niej DHKP-C.

Do czerwca 2007 r. decyzje te były przyjmowane bez jakiegokolwiek zawiadomienia osób i podmiotów wymienionych na liście o konkretnych powodach ich wpisu. W następstwie wyroku Sądu³ stwierdzającego nieważność wpisu grupy m.in. na tej podstawie, że Rada go nie uzasadniła, a zatem nie była możliwa merytoryczna kontrola sądowa, Rada zmieniła procedurę dotyczącą wpisu. Przyjmując nową decyzję uaktualniającą listę⁴, która weszła w życie dnia 29 czerwca 2007 r., przekazała zainteresowanym osobom i grupom argumentację uzasadniającą ich wpis.

Zarzuca się E i F, że w okresie od dnia 30 sierpnia 2002 r. do dnia 5 listopada 2008 r. byli członkami DHKP-C. Zostali oni osadzeni w areszcie tymczasowym z powodu przynależności do grupy terrorystycznej oraz wszczęto wobec nich postępowanie karne. Według aktu oskarżenia, podczas całego okresu ich przynależności do DHKP-C organizowali oni coroczne kampanie zbiórki datków i sprzedawali publikacje na rzecz DHKP-C. W tym okresie zebrali oni i przekazali kierownictwu DHKP-C, jeden przynajmniej 215 809 euro a drugi przynajmniej 105 051 euro. Napotykając wątpliwości dotyczące ważności wpisu DHKP-C na listę, Oberlandesgericht Düsseldorf (Niemcy) zwrócił się do Trybunału Sprawiedliwości z pytaniem, czy w kontekście wyroków Sądu⁵ stwierdzających nieważność wpisu niektórych osób i podmiotów z powodu naruszenia podstawowych gwarancji procesowych, wpis DHKP-C w odniesieniu do okresu poprzedzającego 29 czerwca 2007 r. także należy uznać za nieważny pomimo okoliczności, że DHKP-C nie domagała się stwierdzenia nieważności tego wpisu.

¹ Wspólne stanowisko Rady 2001/931/WPZiB z dnia 27 grudnia 2001 r. w sprawie zastosowania szczególnych środków w celu zwalczania terroryzmu (Dz.U. L 344, s. 93).

² Rozporządzenie Rady (WE) nr 2580/2001 z dnia 27 grudnia 2001 r. w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom mających na celu zwalczanie terroryzmu (Dz.U. L 344, s. 70).

³ Sprawa [T-228/02](#) Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran przeciwko Radzie (zob. także CP [97/06](#)).

⁴ Decyzja Rady 2007/445/WE z dnia 28 czerwca 2007 r. wykonująca art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001 i uchylająca decyzje 2006/379 oraz 2006/1008/WE (Dz.U. L 169, s. 58).

⁵ W późniejszych wyrokach Sąd stwierdził nieważność wpisu licznych innych podmiotów z tych samych powodów, co podane w wyroku w sprawie T-228/02.

Tytułem wstępu Trybunał stwierdził, że sprawa przed sądem krajowym może prowadzić do sankcji karnych pozbawienia wolności. W tym kontekście podkreślił on, że Unia jest Unią prawa, w której instytucje podlegają kontroli zgodności wydanych przez nie aktów z traktatem FUE oraz ogólnymi zasadami prawa. W kontekście procedury krajowej każda strona ma prawo podnoszenia przed sądem, do którego wniesiono skargę, zarzutu nieważności przepisów zawartych w aktach unijnych, które służą za podstawę decyzji lub aktu krajowego wydanego wobec niej, oraz skłonienia sądu krajowego do zwrócenia się w tym względzie do Trybunału w drodze odesłania prejudycjalnego, jeżeli strona ta nie dysponuje prawem do wniesienia bezpośredniej skargi na te przepisy do Sądu UE.

W tym względzie Trybunał stwierdził, że E i F nie są przedmiotem wpisu na listę dotyczącą zamrożenia funduszy, ponieważ dotyczy on tylko DHKP-C, oraz że obowiązki i zakazy ustanowione przez przepisy unijne w odniesieniu do walki z finansowaniem międzynarodowego terroryzmu są skierowane do nieokreślonej liczby osób. W konsekwencji, w odróżnieniu od DHKP-C, nie mieli oni niewątpliwie legitymacji czynnej do wniesienia do Sądu skargi o stwierdzenie nieważności wpisu.

W odniesieniu do ważności decyzji Rady sprzed czerwca 2007 r. Trybunał zauważył, że żadna z tych decyzji nie posiadała uzasadnienia co do prawnych warunków stosowania rozporządzenia do DHKP-C oraz przedstawienia szczególnych i konkretnych powodów, dla których Rada uznała, że wpis DHKP-C na listę był lub pozostał uzasadniony. E i F są zatem pozbawieni wskazówek koniecznych do zbadania zasadności wpisu DHKP-C na listę podczas okresu poprzedzającego 29 czerwca 2007 r., a w szczególności zapewnienia słuszności i znaczenia elementów, które doprowadziły do tego wpisu, pomimo że jest to jedna z podstaw wniesionego przeciw nim aktu oskarżenia.

Brak uzasadnienia, jakim jest dotknięty wpis, może również udaremnić odpowiednią kontrolę sądową legalności jego istoty. Możliwość takiej kontroli wydaje się niezbędna, aby zapewnić właściwą równowagę pomiędzy wymogami walki z międzynarodowym terroryzmem a ochroną swobód i praw podstawowych.

W przedmiocie pytania, czy decyzja z czerwca 2007 r. została konwalidowana ze skutkiem wstecznym Trybunał zauważył, że wspomniana decyzja w żadnym wypadku nie może przyczynić się do uzasadnienia skazania w trybie karnym za czyny odnoszące się do okresu sprzed jej wejścia w życie. Taka interpretacja narusza zasadę niedziałania wstecz przepisów mogących stanowić podstawę wskazanego rodzaju skazania w trybie karnym.

W tych okolicznościach Trybunał stwierdził, że **na sądzie krajowym spoczywa obowiązek**, w ramach postępowania przed tym sądem, **niezastosowania decyzji Rady przyjętych przed czerwcem 2007 r., które w konsekwencji nie mogą przyczynić się do uzasadnienia ścigania E i F w trybie karnym w odniesieniu do okresu poprzedzającego 29 czerwca 2007 r.**

Trybunał dodał wreszcie, że ustanowiony w rozporządzeniu zakaz udostępniania funduszy osobom lub podmiotom wymienionym na liście obejmuje przekazanie wpisanemu podmiotowi, przez członka tego podmiotu, funduszy zebranych lub uzyskanych od osób trzecich.

UWAGA: Odesłanie prejudycjalne pozwala sądom państw członkowskich, w ramach rozpatrywanego przez nie sporu, zwrócić się do Trybunału z pytaniem o wykładnię prawa Unii lub o ocenę ważności aktu Unii. Trybunał nie rozpoznaje sporu krajowego. Do sądu krajowego należy rozstrzygnięcie sprawy zgodnie z orzeczeniem Trybunału. Orzeczenie to wiąże w ten sam sposób inne sądy krajowe, które spotkają się z podobnym problemem.

Dokument nieoficjalny, sporządzony na użytek mediów, który nie wiąże Trybunału Sprawiedliwości.

[Pełny tekst](#) wyroku znajduje się na stronie internetowej CURIA w dniu ogłoszenia

Osoba odpowiedzialna za kontakty z mediami: Ireneusz Kolowca ☎ (+352) 4303 2793